

Hola Jurek,

No sé si llegiràs aquesta carta perquè no sé si estàs viu. De fet, no he sabut res més de tu des que me'n vaig anar del poble amb la meva família.

Sempre em vaig quedar amb les ganes de dir-te tot el que pensava, però mai ho vaig fer. M'ho vaig callar, però ja és el moment que algú et digui la veritat. Ets la persona més narcisista que coneixo: sempre tan egocèntric, egoista i incapaç de mostrar una mica d'empatia. Eres capaç de fer de tot per tal de ser el centre d'atenció de tothom. Tot i això, per molt que no t'ho arribessis a creure, el món no girava ni gira al teu voltant. Eres capaç de provocar guerres per arribar a sentir-te una mica poderós.

Hi va haver dies que vaig pensar que estaves boig... Vas decidir fer la teva guerra particular sobre el millor botó, però sabia que et guanyaria. Sabia que era difícil perquè tu tenies més recursos per aconseguir botons ja que la teva germana gran rentava la roba dels militars, però estava convençut que, d'alguna manera, el meu botó seria millor que el teu.

Realment tenia ganes que veiessis que no sempre eres el millor en tot i que hi ha gent que et pot superar de tant en tant. Per molta ràbia que et faci (o que et fes), hi ha gent millor que tu.

Vam començar aquella guerra i no sabíem com podia acabar, però jo esperava que, després d'aquell joc immadur, tota la colla continuéssim sent el que sempre havíem estat. Mai no vaig voler que aquella inconsciència afectés la nostra amistat. De seguida, però, vaig veure que seria molt difícil de mantenir ja que segur que, si tu no guanyaves, ens deixaries de parlar perquè ets un cregut que sempre vol ser el millor en tot i no reconeix mai els errors que comet. També sabia que, si guanyaves, seria un infern perquè ens posaries unes ordres estúpides o ves a saber què hauries fet amb aquella maleïda vara...

Espero que, si mai llegeixes aquesta carta, entenguis que la guerra dels botons mai no va tenir sentit, que totes les guerres mai no són innocents...

Patryk

Estimat Jurek,

Han passat els dies i els anys i continuo donant voltes a la competició que et vas inventar amb els botons dels uniformes dels militars i sobretot a les conseqüències que va tenir aquell joc!

Tu vas decidir fer un concurs simplement per veure qui era la persona que aconseguia el millor botó; et feies il·lusions pensant que series tu. Si soc sincer, quan et va passar pel cap fer aquesta competició, vaig pensar que era una estupidesa de les bones. Tu no volies que hi participés per por que et guanyés, oi? Hi vaig participar. Jo només hi vaig participar perquè tu no guanyessis: hauries fet un molt mal ús de la vara, perquè tu capaç de tot series. Vas colpejar en Drugi amb molta força, sense cap motiu. Ho recordo com si fos ara! Si vas ser capaç d'això, sense cap dubte, capaç series de fer-ho a tots els voltors. Això em va acabar de convèncer que no podia permetre que tu fossis el rei dels botons. Jo en aquells moments no tenia ni idea de què pensaven els altres de la colla de tu, però jo pensava que si jo guanyava, el primer que faria seria esberlar la vara i després cremar-la! En Makary... em va dir que opinava exactament el mateix que jo, si tu fossis el rei mal ús de la vara, en faries...

La nit en què vam quedar al pedrís del poble per poder opinar de tots els botons que havíem aconseguit, tu ja em volies posar a prova, per veure si tenia por d'anar a veure què passava allà, al bosc. Vaig dubtar uns moments, però després et vaig seguir. Quan estàvem anant-hi, em vaig quedar immòbil uns segons mentre anava sentint aquella sèrie constant d'explosions i llampades molt fortes. Vaig pensar que hauria estat molt millor haver tornat cap a casa, però en aquells moments ja era massa tard...

Quan vam tornar cap al poble, gràcies a unes ordres d'un soldat, vam anar directes cap al pedrís del poble i allà ens vam trobar amb tota la colla menys en Drugi. Ens vam ensenyar tots els botons i quan vaig ensenyar el meu, en vas tenir enveja, ja que el teu botó no només el tenies tu, sinó que també el tenia en Raclaw, l'Ulryk i en Wojtex. Gaire especial no era...

No me n'adonava, però havia caigut al teu joc, malèvol i amb unes conseqüències que, com a infants, no podíem preveure. Encara ara, després de tant de temps, aquelles pors del passat em visiten a la nit...

Patryk

Jurek,

Encara no em puc empassar com vas reaccionar el dia que vam anar a veure si en Drugi havia aconseguit un botó millor que el meu! A tu només t'interessava que hi hagués algú amb un botó millor que el meu, perquè no podies permetre que algú que no fossis tu guanyés. No hauries suportat que precisament jo t'hagués guanyat! Tanmateix, el que més ràbia em va fer va ser que, quan el germà gran d'en Drugi ens va dir que l'havien apallissat per la teva estúpida idea de fer una guerra de botons, tu no et vas ni immutar. Només volies saber era si tenia un botó millor que el meu. Amb què t'havies convertit? Eres un monstre sense sentiments, capaç de qualsevol atrocitat per tal d'aconseguir el teu objectiu...

I el día que et vas atrevir a robar un botó a un mort? Aquell dia ho vaig passar malament de veritat perquè veure un munt de cossos freds tirats pel terra no és gaire agradable, però ho és menys que el teu suposat amic es posi a robar botons a un cadàver. M'he demanat mil vegades què devies sentir en aquell moment, en què pensaves, què senties... A mi em va entrar un calfred, però no va ser res en comparació amb el que vaig sentir quan em vaig assabentar que tu eres un espia rus. A quin joc jugaves? Tota la colla érem nens, innocents, però tu entraves en el món dels adults. O tot ho vas fer per guanyar una estúpida guerra de botons? Una guerra absurda en què et vas quedar tut sol?

Patryk

Hola, Jurek,

Continuo tenint una espina clavada al cor. Han passat ja més de vint anys des que vam abandonar el poble amb la meva família. No hi he tornat mai, em despertaria records en què no vull pensar. Des del primer moment en què tot va començar, ja sabia que no acabaria bé, gens bé, tothom ho sabia, però m'acusaves de covard i... t'acabava fent cas, sense adonar-me que alhora estava sent encara més covard per tenir por del que tu em poguessis arribar a dir. La veritat és que t'odio, t'odio molt! Ara t'ho puc dir: tu vas ser el culpable de les morts dels nostres amics i, a la vegada, jo també vaig tenir-ne culpa per no aturar-te. Me'n penedeixo molt, moltíssim de no haver fet res, de no haver actuat, tenia tan fàcil aturar-ho... Eres espia i a ningú li agraden els espies. Són traïdors, però tot i odiar-te tant, no era capaç de delatar a algú sabent que el matarien pel que havia fet.

Avui dia continuo sentint el crac-crac dels aeroplans i una esgarripança em recorre pel cos. Digues-me covard, digues-me infantil, el que sigui, però sé que tu també ho vas passar malament i, en certa manera, entenc una mica per què actuaves com vas actuar. Estaves sol, les teves germanes no et cuidaven, ni tan sols els importaves i mai ningú no t'havia ensenyat a com comportar-te, a com afrontar les situacions. Mai havies tingut una figura materna o paterna que et donés suport quan ho necessitaves, així que el teu suport eres tu mateix, i sempre duies posada aquella capa de titani, que no deixava que exterioritzessis les teves emocions ni permetia que ningú s'acostés per ajudar-te. Finalment, vas pensar que sent el rei d'alguna cosa series més feliç i les coses serien més fàcils, però digues-me: pots ser rei si no governes a ningú?, i si el territori que governes ja no és res? Et dono la resposta: no. I al final, estar sense família, sense amics, sense res és molt pitjor que no ser rei de res.

Ara sí: he buidat tot el que he arrossegat tot aquest temps i ho puc expressar en paraules: siguis on siguis, t'odio, però et desitjo sort.

Fins sempre o fins mai,

Patryk